

[Erling Christensen]

Så sent som i lørdags så jeg i Politiken, at Veterinær- og Landbohøjskolen og Danmarks Tekniske Højskole allerede har aftalt et program, som kan samordne en indsats, der understøtter produktionen af fødevarer af høj standard. Det er lige efter Socialdemokratiets synspunkter.

Jeg håber så, at de øvrige elleve institutioner, som vi nævner i bemærkningerne til vores forslag, meget hurtigt vil gå med i et sådant samarbejde. Vi ser nemlig helst, at vores forslag sker fyldest hurtigst muligt og selvfølgelig gerne i et frivilligt samarbejde. Men vi ser meget gerne, at de mange offentlige institutioner går foran og støtter sagen.

Rønholt (KF):

Tankerne bag Socialdemokratiets forslag om at oprette et koordinerende organ for fødevarerforskning er velmente. Der er ikke tvivl om, at fødevarerforskningen behøver en saltvandsindsprøjtning, men det er ikke et tungt og overordnet organ, der er brug for. Vi erkender problemet og er enige i intentionerne, men ikke i løsningen.

En samordning af fødevarerforskningen skal accepteres af alle de instanser, der arbejder inden for området. Det er vor overbevisning, at især en del private virksomheder ikke ønsker at være underlagt et organ som det foreslåede. Forskningen og udviklingen på området bør så vidt muligt foregå i virksomhederne og for private midler. Hvis forskningen er mangelfuld, fordi der i virksomhederne ikke er ressourcer nok, bør det offentlige hjælpe. Det sker allerede i kraft af de to produktudviklingslove, firkløverregeringen gennemførte i perioden 1986-1987. Men hjælpen skal gives, så brancherne får brede rammer at arbejde under og ikke snærende bånd, således som beslutningsforslaget lægger op til.

Koordineringen foregår allerede i privat regi, og det er det arbejde, der skal støttes. Virksomhederne ved bedst selv, hvordan forskningen samles, og bør kunne støttes i den videre udvikling. Bedre koordinering er ikke et lovgivningsanliggende, hvor detaljer fastlægges. Derimod skal en næsten usynlig hånd hjælpe på vej.

Vi må heller ikke glemme, at mange forskningsprojekter samtidig er søgt patenteret. Der er altså allerede her indbygget nogle helt legiti-

me forhold, der sætter grænser for en koordinering.

Det kan undre, at Socialdemokratiet fremsætter et forslag som dette i disse afbureaukratiseringstider. Resultatet af en gennemførelse vil være øget administration og mere bureaukrati, og det er dyrt for både den offentlige og den private sektor. Vi arbejder i regeringen intensivt for det modsatte, nemlig at afbureaukratisere og forenkle den offentlige administration.

Det Konservative Folkeparti ser gerne, at forskningen inden for fødevarerbranchen øges væsentligt og samordnes bedre, men det skal ske på en smidig måde og på virksomhedernes præmisser. Vi kan derfor ikke stemme for forslaget. Jeg vil gerne gentage, at vi er meget enige i målene, men hvad der måske i denne forbindelse er mere relevant: Vi er tilsvarende lige så uenige i midlerne.

Inger Harms (SF):

Vi er helt enige med Socialdemokratiet i, at vi mangler en større koordinering på fødevarerforskningsområdet. Vi har mange forskningsinstitutioner, der beskæftiger sig med fødevarerforskning, men man har stærkt på fornemmelser, at der mangler koordinering på området.

Et organ som her foreslået af Socialdemokratiet må vi imidlertid afvise. Det vil efter vores mening være alt for centralistisk og bureaukratisk i sin opbygning at samle det hele under én fælles ledelse med et forpligtende samarbejde og fælles økonomi, også selv om det ikke er forslagsstillernes hensigt at samle det under ét tag.

Vi finder forslaget idé om at udbygge samarbejdsprojekter for at stimulere til samarbejde og til centerdannelse god; måske ville det også være relevant, at helt små institutioner nedlægges og opluges af større.

Det siges om den danske fødevarerforskning, at den er beskeden, at den er spredt, at den er ukoordineret, og at den er procesorienteret. Dette vil selvfølgelig betyde, at dansk landbrug og dansk levnedsmiddelindustri kan blive henvist til rollen som rå- eller standardvareleverandører uden adgang til de kunde grupper, der er villige til at betale en højere pris for højt forædlede fødevarer, til skade for såvel indkomsten i landbruget som betalingsbalancen og beskæftigelsen.